

Sygn. akt II CSK 740/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie J. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt XV Ca 253/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adv. W. A. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł - podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług - tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka postępowania J.W. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia z dnia 7 marca 2014 r. Sądu Okręgowego w Poznaniu wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Dokonując takiej oceny, Sąd Najwyższy uwzględnił, że skarga kasacyjna zmierza – poprzez zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. – do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji, mimo że zgodnie z art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie

mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Poza tym skarżąca wskazała, że Sąd drugiej instancji przy rozpoznaniu apelacji nie rozpoznał podniesionego przez nią zarzutu naruszenia art. 5 k.c., podczas gdy zarzut taki w apelacji nie został podniesiony. Ponadto w skardze nie zawarto nawet próby wykazania, że wskazane wyżej uchybienie procesowe mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zarzuty procesowe zmierzające natomiast do zakwestionowania wykorzystania przez Sąd nieaktualnego operatu szacunkowego abstrahują od wskazanych przez Sądy *meriti* przyczyn, które spowodowały wykorzystanie tego dokumentu jako dowodu, tj. braku inicjatywy dowodowej uczestniczki postępowania, co prowadziłoby do konieczności uwzględnienia zgłoszonego przez nią roszczenia z tytułu dokonanych przez nią nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny tylko w wysokości nominalnej. Samo oddalenie wniosków dowodowych strony zgłoszonych na etapie postępowania apelacyjnego nie przesądza o naruszeniu powołanych w skardze kasacyjnej przepisów procesowych.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Na wniosek wnioskodawcy zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2, § 7 ust. 1 pkt 10 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Na podstawie przepisów § 19 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2, § 2 ust. 2 i 3, § 7 ust. 1 pkt 10 i § 6 pkt 7 wyżej wymienionego rozporządzenia orzeczono o kosztach

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnicze postępowania z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.